AMINTIRI DINTR-O LUME DEPARTE

Am murit, dar cu toate asta trăiesc.

Greu de crezut. Dar adevărat.

Să începem cu începutul.

Vin dintr-o lume foarte îndepărtată, atât în timp cât şi în spațiu.Am putea spune că vin dintr-o cu totul altă dimensiune. Rasa mea este foarte asemănătoare cu cea de aici. Mai exact spus, avem aceeaşi formă: două mâini, două picioare, corp şi cap. În rest, pot spune că nu am fost paşnici niciodată.De când am învățat să ne omorâm unii pe alții am continuat aşa timp de mii de ani. Istoria ne-a fost modelată de conflicte, şi de cei pe care conflictele i-au propulsat în fruntea națiunilor.

Dar cu toate acestea, rasa noastră a reuşit să supraviețuiască. Şi să evolueze.

Am reuşit să trecem peste armele simple, peste tehnologia motoarelor cu combustie internă, peste perioada armelor atomice care păreau cele mai îngrozitoare arme din întregul univers.Am ajuns până la a cunoaşte forțele teribile ale antimateriei. Am ajuns să stăpânim aceste forțe.

Ne-am modificat corpurile cu ajutorul transformărilor genetice atingând forme perfecte. Am creat minți artificiale care puteau gândi singure, formând procese cognitive de-a lungul electronilor reci şi fără sentimente.

Eram în culmea gloriei.

Dar pentru a ajunge în acest punct, ne-am distrus lumea, casa noastră. Nu dintr-o dată, bineânțeles, dar în timp am distrus-o.Nu că ne-ar fi părut rău. În acel moment al dezvoltării noastre, eram într-un punct în care ne plăcea mai mult artificialul decât naturalul.

Puțini au plâns după ea.Planeta însă, s-a răzbunat pe noi. Am avut cutremure, inundații, furtuni groaznice.Distrugerile au fost enorme. Atât în costuri materiale cât şi în vieți nevinovate.

Nu ne-a păsat. Aveam deja colonizate două planete din sistemul solar în care trăiam şi mii de habitaturi artificiale. Sondele şi navele robotice au ajuns la sisteme solare apropiate, dar le-au găsit goale şi pustii. În unul descoperisem o planetă dar nu era deloc primitoare pentru noi. Spațiul părea neinteresant din punct de vedere economic, baronii corporațiilor se mulțumeau cu sistemul nostru solar. Pentru a putea părăsi definitiv lumea noastră maternă, cei mai mulți se gândeau deja la formarea unei noi planete artificiale. Una formată după chipul şi nevoile noastre actuale, li se părea o investiție mai rentabilă.

În această goană nebună a tehnologiei am mai pierdut un lucru foarte important. Credința noastra. Lumea spiritului şi a inimii, a sentimentelor curate, a fost înlocuită de o lume brută a materialului, a rentabilității, a calculului. O

lume rece şi condusă de bani.

*****

În acele timpuri a început sfârşitul.

Cei care studiau ştiinţele obscure au găsit o modalitate de a deschide un portal, un vârtej interdimensional către un alt loc.

O altă lume. Cu toţii am fost extrem de bucuroşi. O modalitate de transport rapidă către ceea ce părea o lume nesecată de resurse. Liderii noştrii s-au aruncat imediat către oportunitatea ce se deschidea în faţa lor.

Din nefericire acea lume avea deja alţi stăpâni.

La început am întâlnit fiinţe paşnice cu mai multe tentacule, ce păreau a practica agricultura pe scară largă cu o tehnologie destul de primitivă. Dar după un timp ne-am dat seama că de fapt nu erau ceea ce păreau a fi –locuitorii şi stăpânii acestei lumi, ci doar nişte servitori. Stăpânii lor erau creaturi ciudate cu puteri şi mai stranii decât ei. Fără forme fixe, compuse din ceea ce numeam, pentru că nu aveam alt termen – ectoplasmă, şi extrem de inteligente.

La început ne-au tratat ca pe nişte prieteni, dar în foarte scurt timp au trecut la ofensivă. Să nu credeţi însă, că numai ei plănuiau să atace.

Şi armatele noastre aşteptau doar un ordin. Dar atunci când ordinul a fost dat, militarii n-au putut să-l asculte. Cu ajutorul tehnologiilor obscure pe care le aveau la îndemână adversarii noştrii ne-au atacat trupurile dar şi minţile. Am constatat, cu groază că voinţa şi discernământul militarilor noştri au trecut sub controlul adversarilor. Puterile lor au corupt şi inteligenţele artificiale. Ca un virus comenzile s-au transmis şi celor de dincoace de portal declanşând ravagii în propriul nostru sistem solar.

Şi aşa a început războiul.

Armatele noastre au luptat cu ferocitate. Atât pe teritoriul lumii străine cât şi în propriul nostru sistem solar. Acasă luptam cu propriile noastre maşini încercând să le aducem la programarea iniţială, dar în zadar. Din fericire cea mai mare parte a computerelor afectate nu îşi desfăşurau activitatea în domenii militare, iar maşinile civile nu se dovedeau adversari demni de forţele armate.

Pe planeta străină situaţia stătea altcumva. În război, am folosit toate armele pe care le aveam la îndemână, inclusiv armele atomice. Lumea disputată a fost pârjolită de flăcările războiului atomic, fiind redusă la o suprafaţă pe care nu putea supravieţui nimic. Dar inamicilor noştri nu le-a păsat. Aflasem că mai aveau şi alte lumi sub stăpânirea lor, aşa că puteau să o sacrifice fără probleme pe aceasta.

Flăcările atomice au pârjolit şi armatele noastre. Scuturile verzui de protecţie au cedat şi mii, zeci de mii de soldaţi au fost carbonizaţi. Giganticele fortăreţe aeriene şi spaţiale ale adversarilor au măturat din cer, şi spaţiu, roiurile de bondari furioşi care erau avioanele şi vânătorii noştrii spaţiali. Hoarde de

creaturi modificate, mai bine zis construite genetic pentru război, ne-au acoperit pozițiile ca un val fără de sfârşit.

A fost cea mai importantă parte a războiului de până atunci (în timp se va dovedi că a fost şi cea mai importantă parte a întregului război). A durat zile întregi. Toate rezervele noastre pe care le-am putut transporta prin vârtej au intrat în luptă echilibrând balanța.

Bătălia a devenit tot mai lungă. Armata inamicilor era ca o hoardă de furnici migratoare. Dacă murea unul alții doi îi luau locul. După mulțimea creaturilor de toate formele şi mărimile veneau maşinăriile biotehnologice grele de război care răspândeau moartea în jurul lor. La propriu, străinii posedau cunoştiințe avansate în domeniul energiilor vitale, mecanismele lor răspândeau câmpuri disruptoare care dezintegrau viața din orice ființă.

Într-un act de disperare conducătorii noştrii au hotărât folosirea armelor cu antimaterie asupra propiilor poziții, acolo unde bătălia ajunsese corp la corp şi duşmanul înainta cu greutate. Cei care s-au opus deciziei au fost considerați slabi şi dați la o parte. Şi aşa au dezlănțuit holocaustul peste trupele noastre.

Prea puțini au mai trăit să poată spune povestea trădării lor. Şi totul a fost degeaba, căci inamicii au continuat să vină ca un torent de neoprit.

Disperarea i-a cuprins pe toți de la nivelurile superioare, şi au aruncat din nou energiile dezlănțuite ale atomului asupra lor. Câmpuri enorme de forță s-au ridicat apărând maşinăriile biotehnologice grele de război şi au respins forțele distructive. Văzând că nu au altă soluție, liderii au acționat cu toată viteza şi au trimis trupe de sacrificiu care să încetinească înaintarea duşmanilor până ce ei puteau să închidă poarta interdimensională.

Maşinării enorme au fost închise şi vârtejul şi-a pierdut încet, încet din putere. Poate vă gândiți, de ce nu l-au închis imediat. Păi, este cam imposibil, cel puțin aşa mi-au explicat unii din colegii mei care se pricepeau la fizica dimensională. Feed-backul rezultat ar fi produs o explozie comparabilă cu a zece capete de antimaterie şi ar fi distrus un întreg continent. Dar până la urmă vârtejul s-a închis.

Cu toții am răsuflat uşurați. Pericolul trecuse. Inamicii noştrii erau închişi la distanțe incomensurabile în timp şi spațiu fără putință de a ne găsi.

*****

Cât de mult greşeam.

La câteva învârtiri ale planetei în jurul propriei axe după ce poarta a fost închisă, mai multe vârtejuri interdimensionale s-au deschis în întregul nostru sistem solar. Sute, mii de creaturi ce puteau trăi în spațiu, şi nave masive de luptă au ieşit din ele distrugând tot ce le ieşea în cale.

Duşmanul ne găsise.

Luați prin surprindere şi încă revenindu-ne cu greu după războiul dus

împotriva inteligențelor artificiale din sistemul nostru solar am pierdut timp prețios analizând situația. Apoi flotele au fost trimise să-i facă praf pe adversari.

Eram pe o terasă când a început teroarea, când din cerurile lumii mele a început să plouă cu sporii negri a morții.

Aceşti spori erau lansați din creaturi imense intrate pe orbită. Cele care rezistau atacului apărării orbitale, treceau de ea, şi se deschideau răspândind în atmosferă boli, viruşi şi moarte.

Dezastrul a fost de nedescris, sute de milioane de locuitori au fost infectați pe toată planeta. Bolile treceau cu uşurință de apărarea noastră imunologică şi de medicamentele noastre, ba chiar păreau a fi ajutate de îmbunătățirile genetice. Se părea că şi în acest domeniu străinii erau mai avansați decât noi, câțiva viruşi fiind construiți în aşa fel încât să preia controlul, la nivel genetic, a implanturilor.

Alte portaluri s-au deschis pe suprafața lumiilor noastre lăsând să iasă prin ele sute de mii de creaturi de luptă.

Coloniile spațiale au fost ferite în primele cicluri ale atacului, invadatorii nu ştiau exact unde se află (cu toate că probabil ştiau foarte multe despre rasa noastră de la prizonieri) şi au putut să-şi construiască o apărare. După primele încleştări a devenit clar că invadatorii se concentrau asupra lumii noastre de baştină.

O bătălie crâncenă s-a încins în jurul apărării planetare pe măsură ce invadatorii îşi aduceau forțele prin vârtejuri.

Această bătălie s-a extins într-o luptă de uzură, în care cel ce avea mai multe forțe câştiga. Iar ei păreau să aibă rezerve nelimitate.

Printr-o schimbare de tactică, invadatorii au început să vâneze habitaturile noastre spațiale. Fără să poată fugi cu viteze mari, habitaturile se dovediră o țintă uşoară pentru armele cu plasmă şi stolurile de creaturi sinucigaşe. Flotele noastre au încercat să le vină în ajutor dar distanța s-a dovedit prea mare şi nu au ajuns la timp.

Acționând în mod pripit s-au trezit descoperiți, întâlnindu-se cu inamicii la mijlocul drumului, în spațiu liber. Fără ajutorul apărării orbitale şi puşi în fața tehnologiei superioare au pierdut lupta. Şi odată cu ei au pierit şi ultimele şanse a coloniilor spațiale care au fost lăsate descoperite în fața furiei invadatorilor cu doar câteva tunuri şi rachete drept apărare.

Prin ochii sateliților de observație am văzut cum proiectilele energetice izbeau habitaturile, am privit cu groază pereții vaporizându-se şi undele de şoc pulverizând ultimele fărâme de viață rămase în ele. Cele care nu au fost distruse imediat au fost abordate şi umplute de creaturi ucigaşe care i-au vânat cu cruzime pe toți supraviețuitorii.

*****

Să nu credeți că totul s-a terminat atât de repede.

Flotele şi războinicii noştri s-au luptat din greu, vreme de mai multe luni, dar primele săptămâni au fost hotărâtoare. Flotele noastre au fost reduse la câteva nave, coloniile ne-au fost trecute prin foc sau infectate şi soldații ne-au fost măcelăriți.

Au existat şi tentative de evadare din acest coşmar.

Unii au încercat să fugă cu nave spațiale personale punându-le pe vectori care i-ar fi purtat spre sisteme îndepărtate. Alții au încercat să plece cu întregi habitaturi spațiale. Din nefericire viteza habitatului a fost mai mică decât cea a unui stol de proiectile ultrarapide lansate după el din tunuri-mag. Exploziile i-au dezintegrat pe toți. La fel s-a întâmplat şi cu cea mare parte dintre nave, doar câteva mai mici au reuşit să scape neobservate.

Cine ştie dacă vor supraviețui până la destinații? Eu doar pot să le urez noroc.

Cu toate că bătălia părea pierdută, instinctul de supraviețuire pe care îl au toate ființele făcute de Creator ne împingea de la spate să luptăm. Încă mai aveam la dispoziție planetele. Aici rezistența a fost foarte puternică, mai ales tunurile planetare cu ioni care au făcut ravagii printre navele şi creaturile spațiale ale atacatorilor.

Am încercat să folosim un portal interdimensional pentru a trimite o parte dintre supraviețuitori pe o planetă de la periferia sistemului nostru galactic.

O mare greşeală.

Invadatorii parcă au înebunit. Roiuri întregi de creaturi au coborât din ceruri către locul portalului încercând să-l distrugă. Mii de creaturi au căzut moarte, dar apăreau altele ce treceau peste cadavrele lor şi numărul lor parcă se îmulțea mereu. Au urmat nave de luptă şi forțe la sol care nu au încetat până ce portalul nu a fost distrus.

Eu lucram la unul dintre laboratoarele însărcinate cu proiecte speciale ale armatei. Aveam un laborator subteran izolat de suprafață împreună cu divizia de arme biologice. Munca noastră se concentra pe existența câmpurilor de tip energetic, în special posibilitatea existenței unor ființe energetice.

În ultima lună am avut noroc. Una dintre trupele noastre de comando a reuşit să captureze un senzor, o ființă energetică străină, aproape invizibilă, de obicei folosită la misiuni de infiltrare. După ce a fost izolată într-un câmp de forță perfect, a fost adusă în laboratorul pe care îl conduceam pentru a fi studiată. Profitând de neatenția unor cercetători, a încercat să scape dar a fost prinsă între câmpurile de carantină care s-au închis instantaneu cu declanşarea alarmei. Cercetarea a început imediat, doream puterile creaturii pentru noi.

În timp ce noi ne continuam cercetările în adâncul stâncilor, deasupra, lumea noastră pierea. Războiul spațial deja câştigat de adversari în totalitate le-a dat posibilitatea acestora să-şi poziționeze forțele pe orbită ocupând cea mai mare

parte a planetei. Armele date de divizia de cercetări nu au dat nici un rezultat vizibil, care ar fi putut întoarce soarta războiului. Iar acum nu mai existau pur şi simplu rezervele energetice sau timpul necesar pentru a încerca alte metode.

Ultimii reprezentanți ai rasei noastre rămaşi pe planetă s-au retras în spatele lanțurilor de munți înalți din Est şi aşteaptau ultimul atac. N-au avut mult de aşteptat. După ce, probabil, şi-au reorganizat forțele, străinii au pornit din nou la luptă. În toate locurile deodată, nimicind zeci de puncte de rezistență cu o furie oarbă.

Noi, în adâncul laboratoarelor, aflam ce se întâmplă afară doar prin informațiile transmise de-a lungul cablurilor de date. Un lucru era sigur, nu mai aveam mult timp la dispoziție.

Am primit şi o veste care ne-a făcut, într-un fel, să ne simțim mai bine. Era vorba de dragii noştri conducători, care încercaseră să fugă folosind un portal interdimensional de mici dimensiuni.

Ceea ce nu ştiau ei era că ceilalți puteau rupe țesătura fină spațiu-timp a portalelor mai mici care erau şi mai instabile. Au distrus portalul de scăpare după care şi-au trimis "însemânțătorii". Aceste creaturi înspăimântătoare au capacitatea de a împunge ținta cu membre goale pe dinăuntru şi apoi injectează ouă minuscule în ea. Ouăle "însemânțătorilor" au o perioadă de incubație foarte, foarte scurtă. După care larvele încep să mănânce tot ce întâlnesc în cale, ceea ce de obicei este victima, şi credeți-mă pe cuvânt, sunt hrăpărețe.

Personal m-am bucurat că idioții ăia au murit. Cauzaseră distrugerea întregii noastre rase.

Am dinamitat tunelul ce ducea la suprafață lăsând doar un singur mod de acces cu suprafața. O conductă de un metru în diametru care ieşea într-un loc ascuns şi prin care ieşeau la suprafață cablurile de date şi transmițătoarele de impulsuri.

Experimentul era în ultima fază şi trebuia să trecem la testare.

Şi a mers! Vă puteți da seama ce bucuroşi am fost când am reuşit să transformăm unul dintre animalele de test într-o matrice energetică. Să nu uit, creatura capturată de noi a murit. Se pare că, dacă nu regenerezi energia din timp în timp matricea se dezmembrează ca o țesătură din care tragi un capăt de fir. Având în vedere că următorul pas este testarea pe unul dintre noi, am avut grijă şi am stocat energie specială, ceea ce numim energie vitală în condensatori giganți. Nu am omorât pe nimeni în timpul procesului de obținere a energiei vitale ci am încercat şi am reuşit să o obținem din energie electrică trecută prin accelaratoare de câmp şi bobine magnetice.

O surpriză extrem de neplăcută s-a întâmplat când sa activat aparatura. A existat o problemă la unul dintre generatoare şi totul a sărit în aer.

*****

Am supraviețuit. Nu numai eu ci şi majoritatea celor din echipa noastră. Cu o singură, dar destul de mare problemă. Am fost cu toții transformați în matrici energetice. În scurt timp după aceea ne-am revenit şi am învățat să folosim noua stare. De fapt ne-am dat seama că transformarea a fost diferită. Pe scurt, dacă rămâneam în starea de matrice energetică pentru un interval mai lung de timp ne dezintegram chiar dacă aveam infuzie de energie vitală. Aveam nevoie de trupuri. Cum restul laboratorului a fost distrus nu puteam lua contact cu restul lumii.

O singură soluție ne mai rămânea.

Conducta ne-a scos la suprafață. Acolo plănuiam să ocupăm trupurile unor creaturi şi să scăpăm. ……

Cât de greşit gândeam. Vedeți voi, adversarii aveau metode de a repera ființele energetice.

Cei mai mulți dintre noi au fost capturați sau distruşi imediat. Puțini au scăpat.

Am scăpat intrând în creaturi. Nici măcar nu vă puteți închipui ce greu e să controlezi o creatură cu tipare mentale ce nu se aseamănă cu nimic din ceea ce poți tu să-ți reprezinți.

Eu am supraviețuit. M-am ascuns adânc în gândurile creaturii în care intrasem şi m-am furişat pe una din navele de transport « carne » de pe lumea mea. O navă de transport « carne » este o navă care transportă ființe vii, prizonieri deja infectați sau inoculați înapoi în lumile invadatorilor unde erau folosiți pentru diferite experimente genetice.

La bord am trecut dintr-un trup în altul până ce am reuşit să preiau complet controlul asupra navei.

Într-o încercare nebunească am intrat într-un portal interdimensional suprasolicitând motorul în acelaşi timp.M-am cuibărit într-una din capsulele de salvare şi am aşteptat.

Am avut noroc.

Distorsiunea în vârtej m-a aruncat într-un univers locuit. După câteva săptămâni o navă a trecut prin zonă şi a cules capsula de supraviețuire. Cu ultimele forțe am invadat corpurile echipajului şi am ocupat nava preluând comanda înainte ca ei să-şi dea seama de situație.Era o tehnologie destul de primitivă şi ajutat de memoriile gazdelor mele nu mi-a luat mult timp să o descifrez.

Am activat motorul hiper şi ne-am îndreptat către lumea de baştină a echipajului, care erau destul de similari cu mine şi îi puteam controla uşor.

Când am ajuns în preajma planetei am distrus nava împingând-o în atmosferă în timp ce am luat o navetă ascunzându-mă în spatele sfărmăturilor navei pentru a ajunge la sol nedetectat.

Poate credeți că ar fi fost mai bine dacă m-aş fi prezentat acestei rase bipede aşa cum sunt. Dar instinctul de supraviețuire, care e unul foarte puternic, m-a împiedicat. Nu e greu să-ți dai seama ce s-ar fi întâmplat. N-ar fi avut încredere în cineva care poate să-şi schimbe corpul şi să i-a în stăpânire altul (se întâmplă destul de des la primitivi). Probabil ar fi încercat să mă omoare, ceea ce nu ar fi fost atât de greu având în vedere starea în care mă aflam când m-au găsit în spațiu, adică aproape mort de inaniție.

Nu, e mai bună calea pe care am ales-o eu.

Trupul material pe care îl posedam nu a supraviețuit coborârii.Matricea mea energetică a facut-o.Nu a trebuit să aştept mult înainte să pot lua sub control un alt băştinaş.

De atunci totul e istorie. Stau la periferia societății şi mă hrănesc cu energia vitală a animalelor (în rare cazuri cu cea a ființelor inteligente, doar când trebuie să-mi schimb corpul pentru că cel pe care îl am devine prea bătrân).

În timpul experimentelor de acasă s-a stabilit că fără intervenții din afară, adică atacuri sau accidente majore, energia din care sunt alcătuit poate rezista până la 10.000 mii de ani. Destul timp pentru o mulțime de lucruri mai ales dacă aceste ființe mă lasă în pace. Tehnologia lor m-ar putea detecta dar sunt precaut şi interacționez cât de puțin pot cu ei. Corpul meu a murit demult dar eu încă trăiesc în trupuri de furat.

Dar ce contează, sunt în viață.

Dar din timp în timp îmi amintesc de lumea mea şi mă apucă dorul. Mi-e dor de Pământ. Sper că într-o zi să găsesc şi alții care au scăpat din holocaustul umanității. Sau poate reuşesc să identific o cale prin care să schimb lucrurile, la bază se vorbea de ceva călătorii în timp.Am destul timp la dispoziție.